

1

สิ่งเดียวที่เคลื่อนไหวอยู่ในพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลของหุบเขาเลอลุงคือ จุดสีดำสองจุด ขนาดพอ ๆ กับก้อนหินที่ถูกน้ำกัดเซาะและกระจายตัวอยู่ ก้นเหว จุดสองจุดนั้นค่อย ๆ เคลื่อนไปตามเส้นทางสลักราง ทิวหุบเขาไม่มี ต้นไม้ ลมพัดหวีดหวิวท่ามกลางโขดหิน เสียงร้องของฝูงนกอินทรีสีดำ สะท้อนก้องจากหน้าผา

สองร่างบนหลังม้าเคลื่อนเข้าไปใกล้หน้าผาสีเทาที่สูงราวหกร้อยเมตร สายน้ำไหลลงมาจากต้นกำเนิดอันศักดิ์สิทธิ์อย่างแม่น้ำจังโป เส้นทางทอดหายเข้าไปในช่องเขาซึ่งแบ่งหน้าผาเป็นสองฝั่ง ก่อนปรากฏให้เห็นอีกครั้งในระดับที่สูงขึ้นไปหลังจากเลี้ยวลดผ่านผาหินสูงชัน กระทั่งทอดขึ้นไปถึงสันเขายาวเหยียด แล้วหายลับไปอีกครึ่งระหว่างยอดเขา โดยมีฉากหลังเป็นยอดเขาสามลูกซึ่งปกคลุมด้วยหิมะและตั้งอยู่บนเทือกเขาหิมาลัย นั่นคือเขาลาคีรี อันหะปุระณะ และมนัสลู โกลออกไปเมฆฝนมืดครึ้มแผ่ตัวเป็นวงกว้าง

ทั้งคู่ตั้งอยู่ด้านหลังชั้นคลุมศีรษะขณะขี่ม้าไปตามหุบเขา นี่ถือเป็นระยะสุดท้ายของการเดินทางไกล แม้เห็นพายุตั้งเค้าและเหนียวล้าเต็มที แต่พวกเขา ก็ยังไม่เร่งรีบ ใกล้ถึงปากทางเข้าช่องเขาแล้ว ทั้งคู่ข้ามลำธารสองครั้งก่อนจะหายเข้าไปในช่องเขานั้น

พวกเขาขี่ม้าต่อไปตามเส้นทางในช่องเขา โพรงน้ำแข็งสีฟ้าซ่อนอยู่ในเงามืดตรงจุดที่แผ่นหินบรรจบกับพื้นดิน เมฆดำทะมึนเคลื่อนผ่านไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อถึงบริเวณเชิงผาजू ๆ เส้นทางก็เปลี่ยนกะทันหัน มันทอดขึ้นไปตามหน้าผาสูงชันนำหวาดเสียว ป้อมเก่าแก่ที่อยู่บนชะง่อนหินเหลือเพียงซากปรักหักพัง ผ่นหินทิ้งสี่ด้านพังทลาย หินมณีสลักบทสวดมนต์ของทิเบตแผ่นใหญ่ตั้งอยู่ซิดเชิงผา ลักษณะเหมือนผ่านการลูบขอพรจากหลายพันมือ ก่อนที่คนเหล่านั้นจะเสี่ยงอันตรายขึ้นไปข้างบน

นักเดินทางทั้งสองลงจากหลังม้าตรงป้อม จากจุดนี้ต้องเดินเท้าและจูงม้าไปตามเส้นทางแคบ ๆ เพราะหินที่ยื่นออกมาต่ำเกินกว่าจะขี่ม้าผ่านไปได้ แถมหลายจุดมีดินถล่มสร้างความเสียหายให้ทั้งหน้าผาและทางเดิน แต่มีแผ่นไม้กระดานค้ำด้วยเสาที่ฝังเข้าไปในหินเชื่อมต่อกันเป็นสะพานไรราวจับให้เดินต่อไปได้ เมื่อเจอทางชันมาก ๆ ทั้งคนทั้งม้าจึงต้องอาศัยบันไดที่สกัดบนหินซึ่งลื่นเป็นมันเลยทีเดียว เนื่องจากผ่านการใช้งานมานานับครั้งไม่ถ้วน

ขณะนี้ลมเปลี่ยนทิศ เสียงลมพัดฉู่ผ่านช่องเขาพร้อมหอบเกล็ดหิมะมาด้วย เมฆดำทะมึนที่แผ่ปกคลุมทำให้ทิวบริเวณนี้มีมดลูกกลางคืน แต่ทั้งสองยังคง پایปั่นไปตามบันไดและเส้นทางลาดชัน ระหว่างเดินสูงขึ้นไปก็ได้ยินเสียงน้ำตกดังกึกก้องผสานเสียงลมที่พัดแรงขึ้น

เมื่อขึ้นมาถึงสันเขากระแสดลมก็แทบจะจุดพวกเขาให้หยุดชะงัก พัดเสื้อคลุมสะบัดพลิวและปะทะผิวกายที่โผล่พ้นเสื้อผ้า ทั้งสองคู้ตัวฝ่าลมแรงพร้อมกับจูงม้าที่เริ่มไม่เชื่อฟังเดินต่อไปตามสันเขา จนกระทั่งถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่งซึ่งเหลือแต่ซาก บ้านทุกหลังพังถล่มจากมหาภัยพิบัติบางอย่างในสมัยโบราณ ท่อนไม้หัก ๆ กระจายเกลื่อน อีฐที่ทำจากดินเหนียวคืนสภาพกลับไปเป็นดิน

บริเวณกลางหมู่บ้านมีกองหินปูนสูง บนยอดปักธงอธิษฐานชาดวันนับสิบ ด้านหนึ่งคือสุสานที่กำแพงกันดินพังยุบ หลุมศพเปิดอ้าจากการกัดกร่อนของสภาพอากาศ เผยให้เห็นกระดูกและหัวกะโหลกกระจัดกระจายบนไหล่เขา ขณะที่พวกเขาเดินผ่าน นกกาเหว่าฝูงหนึ่งพากันกระพือปีกกลางสงเสียดร้องมาจากซากปรักหักพัง

นักเดินทางคนหนึ่งหยุดที่กองหินพร้อมทำท่าให้เพื่อนร่วมทางรอ ก่อนจะก้มเก็บหินก้อนหนึ่งขึ้นมาวางเพิ่มบนกองนั้นแล้วทำสมาธิเจียบ ๆ อยู่ชั่วอึดใจเสร็จแล้วรับสายบังเหียนจากมือเพื่อนร่วมทางมาถืออีกครั้งและออกเดินทางต่อ

ถัดจากหมู่บ้านร้าง เส้นทางบนสันเขาแคบลงกว่าเดิม พวกเขาพยายามฝ่ากระแสลมอ้อมผ่านไหล่เขา ในที่สุดก็เริ่มเห็นเชิงเทินกับยอดแหลมของป้อมปราการขนาดมหึมาเป็นเงาตะคุ่ม

สถานที่แห่งนี้คืออารามซาลริกของ ซึ่งอาจแปลได้ว่า*อัญมณีแห่งการตระหนักรู้ในความว่างเปล่า* เมื่อเดินอ้อมเขาไปเรื่อย ๆ ก็ยิ่งเห็นอารามชัดขึ้น กำแพงใหญ่โตมโหฬารสีแดงหม่น โครงสร้างรอบด้านที่เป็นหินแกรนิตมาลีนสุดตรงกลุ่มหลังคาประดับบราลีและหอคอยปิดทองที่สะท้อนแสงวิบวับ

ซาลริกของเป็นหนึ่งในอารามไม่กี่แห่งของทิเบตที่รอดพ้นจากการถูกทำลายล้างสมัยที่จีนเข้ารุกรานและพวกทหารขับไล่ด่าไลลามะ ฝ่าพระเป็นพันรูป ทั้งยังทำลายอารามตลอดจนศาสนสถานนับไม่ถ้วน ซาลริกของรอดมาได้ส่วนหนึ่งเป็นเพราะตั้งอยู่ในที่ห่างไกลและอยู่ใกล้พรมแดนจุดที่มีข้อพิพาทกับเนปาล นอกจากนี้ยังมีเหตุผลง่าย ๆ นั่นคือพวกข้าราชการปล่อยปละละเลยที่นี่ แต่ไม่ว่าด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม สุดท้ายอารามแห่งนี้ก็ยังคงดำรงอยู่โดยไม่ได้รับความสนใจจากเจ้าหน้าที่ แม้กระทั่งในปัจจุบันแผนผังของเขตปกครองตนเองทิเบตก็ยังไม่มียารามซาลริกของ ทว่าพระที่นั่นกลับอยากให้เป็นแบบนี้ตลอดไป

เส้นทางทอดผ่านเนินลาดชันที่เต็มไปด้วยก้อนหิน นกแร้งฝูงหนึ่งกำลังจิกกินเศษเนื้อบนกระดูกซึ่งกระจายเกลื่อน

“น่าจะเพิ่งมีคนตาย” นักเดินทางชายพูดขึ้นพลางพยักพยิดไปทางฝูงนกที่กระโดดหย็อย ๆ โดยไม่มีท่าทีเกรงกลัวสิ่งใด

“คุณรู้ได้ยังไงคะ” นักเดินทางหญิงถาม

“หลังจากพระมรณภาพ ร่างจะถูกชำแหละเป็นชิ้น ๆ แล้วโยนให้สัตว์กิน การให้เนื้อหนังที่เหลืออยู่เป็นทานแก่สัตว์อื่นถือว่าเป็นเกียรติอย่างสูงสุด”

“เป็นประเพณีที่แปลกมาก”

“ไม่แปลกหรอก ตามหลักถือว่าถูกต้องสมบูรณ์แบบ ประเพณีของเราต่างหากที่แปลก”

ทางเดินสิ้นสุดลงตรงประตูรั้วที่มึนทึม เมื่อประตูเปิดออกทั้งคู่ก็เห็นพระห่มจีวรสีแดงรูปหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้นราวกับรออยู่ก่อนแล้ว

นักเดินทางทั้งสองก้าวผ่านประตูรั้วเข้าไปพลางจูงม้า ตอนนั้นเองที่ พระอิกรูปเข้ามารับสายบังเหียนม้าทั้งสองตัวแล้วจูงไปที่คอกในเขตรั้ว

ทั้งคู่หยุดยืนตรงหน้าพระรูปแรกท่ามกลางแสงที่สลัวลงทุกขณะ พระรูปนั้นไม่พูดอะไร

นักเดินทางชายเลื่อนสูลงเผยให้เห็นใบหน้าซีดซีขาว ผมสีบลอนด์อ่อนเกือบขาว เครื่องหน้าราวกับสลักจากหินอ่อน และดวงตาสีซีด เขาคือเจ้าหน้าที่พิเศษอลอยเซียส เพนเดอร์แกสต์

พระรูปนั้นหันไปมองนักเดินทางอีกคน เธอเลื่อนสูลงอย่างลึกลับแล้ว ค้อมศีรษะเล็กน้อย ผมสีดำปลิวสยายต้องเกล็ดหิมะ ดูแล้วน่าจะอายุยี่สิบต้น ๆ ใบหน้างดงาม เรียวปากได้รูป โหนกแก้มสูง เธอคือคอนสแตนซ์ กรีนหญิงสาวผู้อยู่ในความดูแลของเพนเดอร์แกสต์ ดวงตาสีอมม่วงเหลือบมองรอบ ๆ ก่อนหลุมมองขึ้น

พระเพ่งมองเธอครู่หนึ่งแล้วหมุนตัว จากนั้นทำท่าบอກให้ทั้งสองเดินตามไปบนทางเดินปูหินมุ่งสู่อาคารหลังใหญ่

เพนเดอร์แกสต์กับคอนสแตนซ์เดินตามพระรูปนั้นเข้าไปในอารามอย่างเงียบ ๆ กลิ่นไม้จันทน์และกลิ่นขี้ผึ้งลอยอวลทั่วบริเวณ ประตูติดแถบเหล็กบานใหญ่ปิดตามหลังเสียงดัง สักดักันเสียงลมด้านนอกให้กลายเป็นเพียงเสียงกระซิบ

พวกเขาก้าวต่อไปตามโถงทางเดินยาว กงล้ออริชฐานทำจากทองเหลืองที่เรียงเป็นแถวอยู่ฝั่งหนึ่งส่งเสียงดังอืดอืด กลไกที่ซ่อนอยู่ดันให้มันหมุนรอบแล้วรอบเล่า เมื่อถึงทางแยกทั้งสามก็เลี้ยวไปทางหนึ่งเพื่อเข้าสู่ด้านในของอาราม พระรูปหนึ่งถือเทียนเล่มใหญ่บนเชิงเทียนยืนอยู่เบื้องหน้าพวกเขา เปลวไฟแวบแวมส่องให้เห็นภาพเขียนสีบนปูนเปียกสมัยโบราณที่ผนังทั้งสองฝั่ง

ในที่สุดโถงทางเดินลดเลี้ยวดูจางกตก็พาทุกคนมาถึงห้องขนาดใหญ่ ฝั่งหนึ่งของห้องแสงสว่างจากเทียนหลายร้อยเล่มส่องไปยังรูปปั้นพระปัทมสัมภวะสีทอง ผู้เผยแผ่พุทธศาสนาถึงทิศันตระ ดวงตาของพระพุทธรูปส่วนใหญ่จะหลุมลง แต่รูปปั้นนี้ต่างออกไป เพราะดวงตาเบิกกว้างและดูราวกับมีชีวิต

ซึ่งบ่งบอกถึงการรู้แจ้งขั้นสูงสุดอันเป็นผลมาจากการศึกษาหลักปฏิบัติลับของ ลัทธิชุกเสนและการฝึกสมาธิแบบซองรัน

อารามซาลริกของคือคลังความรู้หนึ่งในสองแห่งบนโลกที่ยังอนุรักษ์การ ฝึกสมาธิแบบซองรันเอาไว้ มันเป็นการฝึกที่ลึกซึ้งซับซ้อน มีเพียงไม่กี่คนที่รู้จัก หลักการสูงสุดคือการตระหนักรู้ถึงความไม่เที่ยง ความเป็นทุกข์ และความมิใช่ ตัวตนที่แท้จริง

เพนเดอร์แกสต์และคอนสแตนซ์หยุดยืนหน้าธรณีประตูของอารามด้านใน ภายในห้องที่ลึกเข้าไปพระจำนวนหนึ่งนั่งอย่างสำรวมบนอาสนะหินซึ่งลดหลั่นเป็น ชั้น ๆ เหมือนกำลังรอใครบางคน

เจ้าอาวาสนั่งอยู่บนอาสนะชั้นสูงสุด รูปลักษณ์ของเขาช่างแปลกประหลาด ใบหน้าที่มีแต่รอยเหี่ยวย่นเหมือนจะฉายแววขบขันตลอดเวลา จีวรหิ้งตัวจากร่าง ผอมแห้งอย่างกับผ้าที่ตากไว้บนราว ช่างกันคือพระที่อ่อนวัยกว่าเล็กน้อยและ เพนเดอร์แกสต์รู้จักดี เขาชื่อเซริง เป็นหนึ่งในพระไม่กี่รูปที่พูดภาษาอังกฤษได้ และรับหน้าที่ประหนึ่งผู้จัดการของอารามแห่งนี้ สำหรับคนอายุหกสิบปีถือว่าเขา ดูหนุ่มกว่าวัยมาก ส่วนพระอีกยี่สิบรูปที่นั่งแถวต่ำลงมา มีหลายช่วงวัย บางรูป ยังหนุ่ม บางรูปชราจนผิวพรรณเหี่ยวย่น

เซริงลุกขึ้นยืนแล้วพูดภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงที่เบต ฟังดูแปลกหูคล้าย เสียงดนตรี

“สหายเพนเดอร์แกสต์ ยินดีต้อนรับกลับสู่อารามซาลริกของ และ ขอต้อนรับแขกของคุณด้วยเช่นกัน เชิญนั่งและดื่มชากับเราก่อนสิ”

เซริงผายมือไปทางอาสนะหินประดับหมอนอิงปักไหมดั้นทองซึ่งในห้องนี้มีเพียงสองใบ เพนเดอร์แกสต์กับคอนสแตนซ์จึงนั่งลง หลังจากนั้นไม่กี่อึดใจ พระหลายรูปก็ถือถาดทองเหลืองที่มีถ้วยชาเนยควั่นกรุ่นกับแฮมปาเข้ามา ทุกคนดื่มชารสหวานกันเงียบ ๆ ก่อนเซริงจะพูดขึ้นอีกครั้งเมื่อทุกคนดื่มชา เรียบร้อยแล้ว

“ลมอะไรหอบคุณกลับมาที่นั่นหรือ” เขาถาม

เพนเดอร์แกสต์ลุกขึ้นยืน

“ขอบคุณท่านเซริงสำหรับการต้อนรับเรา” เขาพูดเสียงเบา “ผมดีใจมากที่ได้กลับมา ผมกลับมาหาท่านเพื่อศึกษาเรื่องการทำสมาธิต่อ และขอแนะนำให้รู้จักกับคอนสแตนซ์ กรีน เธอตั้งใจมาที่นี่ด้วยหวังจะศึกษาหาความรู้เช่นกัน” เพนเดอร์แกสต์จับมือเธอให้ลุกขึ้นยืน

เกิดความเงียบเนิ่นนาน ก่อนที่เซริงจะลุกขึ้นแล้วเดินไปยืนตรงหน้าคอนสแตนซ์ มองหน้าเธอด้วยแวตาสงบนิ่ง ใช้ปลายนิ้วสัมผัสผมนเธอแผ่วเบา จากนั้นเอื้อมไปแตะหน้าอกเธอทั้งสองข้างด้วยกิริยานุ่มนวล คอนสแตนซ์ยังยืนนิ่ง ไม่ได้ผงะหนี

“คุณเป็นผู้หญิงห rokok เหรอ” เขาถาม

“ดิฉันคิดว่าท่านคงเคยเห็นผู้หญิงมาก่อน” คอนสแตนซ์ตอบเสียงห้วน

“ไม่เคย” เซริงตอบ “ตั้งแต่มาอยู่ที่นี้ตอนอายุสองขวบ อาตมาไม่เคยเห็นผู้หญิง”

คอนสแตนซ์หน้าแดง “ขอโทษค่ะ ดิฉันเป็นผู้หญิง”

เซริงหันไปพูดกับเพนเดอร์แกสต์ “นี่คือผู้หญิงคนแรกที่เข้ามาในซาลริกของ และเราไม่เคยรับลูกศิษย์ผู้หญิง เสียใจด้วย โดยเฉพาะในช่วงเวลานี้ที่เรากำลังประกอบพิธีศพให้พระอาจารย์ราลัง รินโปเช”

“ท่านมรณภาพแล้วหรือครับ” เพนเดอร์แกสต์ถาม

เซริงพยักหน้า

“ผมเสียใจด้วยกับการสูญเสียครั้งนี้”

เซริงยิ้ม “มันไม่ใช่การสูญเสียหรือ เราจะได้พบท่านอีกเมื่อท่านกลับชาติมาเกิดเป็นรินโปเชที่ 19 ถึงตอนนั้นท่านจะมาอยู่กับเราอีกครั้ง อาตมาต่างหากที่เสียใจเพราะต้องปฏิเสธคำขอของคุณ”

“เธอต้องการความช่วยเหลือจากพวกท่าน ผมก็เช่นกัน เราเห็นดเห็น้อยกับโลกนี้เหลือเกิน เราเดินทางมาไกลเพื่อแสวงหาความสงบ...และการเยียวยาจิตใจ”

“อาตมารู้ว่าพวกคุณเดินทางมายากลำบากแค่ไหนและคาดหวังอะไร แต่ซาลริกของดำรงอยู่มานับพันปีโดยปราศจากลูกศิษย์ผู้หญิง นั่นเป็นสิ่งที่จะไม่เปลี่ยนแปลง เธอต้องไปจากที่นี่”

เกิดความเจ็บขึ้นอีกครั้ง ก่อนเพนเดอร์เกสต์จะเงยหน้ามองพระชราบนอาสนะชั้นสูงสุด “นี่เป็นการตัดสินใจของท่านเจ้าอาวาสด้วยเช่นกันหรือครับ”

ที่แรกร่างนั้นไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย จนผู้มาเยือนอาจคิดว่าเขาเป็นตาแก่ที่เอาแต่ใจขี้มสบายอุราอยู่บนอาสนะชั้นสูงสุดและไม่รู้เรื่องราวอะไร แต่แล้วนิ้วมือแห่งเดียวก็กระดิกเล็กน้อย พระหนุ่มรูปหนึ่งเดินเข้าไปหาพร้อมกับเอียงหูเข้าไปใกล้ปากไรฟ์ฟันของอีกฝ่าย ครู่หนึ่งพระหนุ่มก็ยึดตัวขึ้นแล้วพูดกับเซริงเป็นภาษาทิเบต

เซริงแปลให้เพนเดอร์เกสต์ฟัง “ท่านขอให้ผู้หญิงคนนี้ออกชื่อของเธออีกครั้ง”

“ดิฉัน คอนสแตนซ์ กรีนคะ” เสียงเธอแผ่วเบาแต่หนักแน่น

เซริงแปลเป็นภาษาทิเบต ค่อนข้างยากอยู่เหมือนกันเวลาพูดชื่อ

เกิดความเจ็บตามมาอีกหน

เมื่อเจ้าอาวาสกระดิกนิ้วมือ พระหนุ่มรูปนั้นก็เอียงหูเข้าไปใกล้ปาก ก่อนเขาจะทวนคำพูดเสียงดัง

เซริงรับหน้าที่แปล “ท่านถามว่าเป็นชื่อจริงของคุณใช่ไหม”

คอนสแตนซ์พยักหน้า “ใช่ค่ะ นั่นคือชื่อจริงของดิฉัน”

ลามะชรายกท่อนแขนที่ดูไม่ต่างจากกิ่งไม้ขึ้นช้า ๆ แล้วชี้นิ้วไปทางผนังห้องมืดสลัว สายตาทุกคู่หันมองภาพเขียนที่ซ่อนอยู่ใต้ผ้าคลุม มันเป็นหนึ่งในหลายภาพที่แขวนอยู่บนผนัง

เซริงเดินไปเลิกผ้าคลุมพรางส่องเทียนใกล้ ๆ แสงสว่างเผยให้เห็นภาพที่มีรายละเอียดซับซ้อน เป็นภาพของเทพีแปดกรกายสีเขียวสดประทับบนดวงจันทร์สีขาว เหล่าหอยเทพ ปีศาจ ก้อนเมฆ ภูเข และลายเส้นสีทองฉวัดเฉวียนอยู่รอบตัว

ลามะชราพิมพ์้าข้างหูพระหนุ่มอยู่นานทีเดียว ก่อนจะเอนตัวกลับพร้อมรอยยิ้ม ปล่อยให้เซริงถ่ายทอดคำพูดนั้นอีกครั้ง

“ท่านขอให้คุณแบ่งความสนใจไปที่ภาพเขียนของพระนางกรีนตาราภาพนี้”

เสียงพิมพ์้าและเสียงฝีเท้าของบรรดาพระดั่งขึ้น พระทุกรูปลุกจากอาสนะมายืนล้อมภาพเขียนนั้นเหมือนเป็นนักเรียนที่กำลังรอฟังการบรรยาย

ลามะชราโบกมือข้างหนึ่งให้คอนสแตนซ์ไปรวมกลุ่มด้วย เธอรีบทำตาม
เหล่าพระพากันขยับช่องว่างให้เธอ

“นี่คือภาพของพระนางกรีนตารา” เซริงอธิบายโดยถ่ายทอดถ้อยคำของ
ลามะชรา “พระนางเปรียบเสมือนมารดาของพระพุทธเจ้าและพระโพรสิสตร์
ทั้งหลาย พระนางมีความจงรักภักดี เยี่ยมด้วยสติปัญญา หมั่นฝึกจิต มี
ความเมตตากรุณา และไม่หวาดกลัวต่อสิ่งใด ท่านเจ้าอาวาสจึงอยากเชื้อเชิญ
ผู้หญิงคนนี้ให้เข้าไปดูพระนางใกล้ ๆ”

คอนสแตนซ์มองรอบ ๆ “ดิฉันไม่เข้าใจว่าท่านหมายถึงอะไรคะ”

“ชื่อของคุณ...คอนสแตนซ์ กรีน มีความเชื่อมโยงถึงพระนางกรีนตารา
ท่านอยากทราบว่าดิฉันได้ชื่อนี้มาอย่างไร”

“กรีนคือนามสกุลของดิฉัน คนอังกฤษใช้กันทั่วไป แต่ดิฉันไม่ทราบ
ต้นกำเนิด ส่วนชื่อคอนสแตนซ์แม่ของดิฉันเป็นคนตั้งให้ มันเป็นชื่อที่นิยมใช้...
ในสมัยที่ดิฉันเกิด หากจะบอกว่ามีเชื่อมโยงกับพระนางกรีนตารา ดิฉัน
คิดว่าเป็นเรื่องบังเอิญมากกว่า”

เจ้าอาวาสเริ่มหัวเราะ แล้วพยายามลุกขึ้นยืนโดยมีพระสองรูปช่วยพยุง
แม้ในที่สุดจะยืนได้แต่ก็แทบทรงตัวไม่อยู่ แค่วินาทีเดียวอาจถึงขั้นทำให้เขา
ล้มลงไปกองกับพื้นได้ เจ้าอาวาสยังหัวเราะไม่หยุดขณะพูดด้วยเสียงเหนื่อยหอบ
ปากที่เปิดอ้าเผยให้เห็นเหงือกสีชมพู ตัวสั่นกระตุกจากอารมณ์ครื้นเครง

“เรื่องบังเอิญอย่างนั้นหรือ ไม่มีอะไรแบบนี้หรอก ลูกศิษย์พวกนี้ชอบ
พูดเรื่องตลกอยู่เรื่อย” เซริงแปล “ท่านชอบเรื่องตลกขบขัน”

คอนสแตนซ์เหลือบมองเซริง ก่อนหันไปมองเจ้าอาวาสแล้วเบนสายตา
กลับมาอีกครั้ง “หมายความว่าดิฉันได้รับอนุญาตให้ศึกษาหาความรู้ที่นั่นได้ใช่ไหม
คะ”

“มันหมายความว่าการศึกษาหาความรู้ของคุณได้เริ่มขึ้นแล้ว” เซริงตอบ
พลางยิ้ม

2

☞ ภายในศาลาหลังหนึ่งของอารามซาลริกซง เพนเดอร์แกสต์นั่งบนม้านั่งข้างคอนสแตนซ์ ดวงตาสีซีดมองผ่านหน้าต่างหिनออกไป เห็นทิวทัศน์ตั้งแต่เหนือช่องเขาเลอลุงไปจนถึงเทือกเขาหิมาลัยซึ่งอาบไล้ด้วยแสงสีชมพูอ่อนจางยามอาทิตย์อัสดง เสียงน้ำตกจากหุบเขาเลอลุงดังแว่วมาขณะที่ดวงตะวันใกล้ลาลับขอบฟ้า ผสานด้วยเสียงทุ้มต่ำของแตรทิเบตที่ตั้งกังวานทั่วทั้งหุบเขา

ผ่านไปเกือบสองเดือนแล้ว เดือนกรกฎาคมพายุฤดูใบไม้ผลิมาเยือนบริเวณเชิงเขาของเทือกเขาหิมาลัย พื้นหญ้าเขียวขจีแต่งแต้มด้วยดอกไม้ป่า พุ่มกุหลาบป่าสีชมพูบานสะพรั่งตามไหล่เขา

ทั้งคุ่นงะียบ ๆ ระยะเวลาการพำนักอยู่ที่นี้จะสิ้นสุดลงในอีกสองสัปดาห์ข้างหน้า

เสียงแตรทิเบตดังขึ้นอีกครั้งเมื่อแสงยามเย็นเลื่อนหายไป ความมืดเข้ามาแทนที่อย่างรวดเร็ว

เพนเดอร์แกสต์ขยับตัว “การศึกษาหาความรู้ของคุณก้าวหน้าไปมาก ท่านเจ้าอาวาสพึงพอใจอย่างยิ่ง”

“ค่ะ” เสียงของเธอแผ่วเบาและฟังดูห่างเหิน

เขาวางมือข้างหนึ่งลงบนมือเธอ “เราไม่เคยคุยเรื่องนี้กันมาก่อน แต่ผมอยากถามว่า...ทุกอย่างที่คลินิกพีเวอร์แชมผ่านไปด้วยดีใช่ไหม คุณมีปัญหาอะไรหรือเปล่าเกี่ยวกับ...เอ่อ...ขั้นตอนต่าง ๆ” เพนเดอร์แกสต์ดูกระอักกระอ่วนท่าทางเหมือนนีกคำพูดไม่ออกซึ่งผิดวิสัยเขามาก

คอนสแตนซ์ยังจ้องนั่งอยู่ที่ภูเขาสีซึ่งปกคลุมด้วยหิมะ

เพนเดอร์แกสต์อีกอักก่อนพูดต่อ “ตอนนั้นถ้าคุณอนุญาตให้ผมอยู่ด้วย ก็คงดี”

เธอเอียงศีรษะ แต่ยังคงปิดปากเงียบ

“คอนสแตนซ์ ผมเป็นห่วงคุณจริง ๆ ผมอาจจะแสดงออกไม่ชัดเจนพอ ขอโทษด้วย”

หญิงสาวก้มหน้าทีแรก “ขอบคุณค่ะ” ความห่างเหินหายไปจากน้ำเสียง แต่กลับสั้นเล็กน้อยด้วยแรงอารมณ์ ก่อนเธอจะผุดลุกขึ้นแล้วมองไปทางอื่น

เพนเดอร์แกสต์จึงลุกตาม

“ขออภัยค่ะ คุณอลอยเซียส แต่ดิฉันอยากอยู่ตามลำพังสักพัก”

“ได้สิ” เขามองร่างผมบางที่เดินไปตามระเบียบหินจนลับตา ก่อนหันกลับมามองภูมิภาคสลับซับซ้อนนอกหน้าต่างพลางจมจ่อมกับความคิดตัวเอง เสียงแตรเจียบลงเมื่อความมืดเข้าปกคลุมทั่วบริเวณ ทว่าเสียงสะท้อนยังดังกังวานท่ามกลางหุบเขาอีกหลายนาที่ จากนั้นทุกอย่างพลันเงียบสนิท ตอนนั้นเองที่ร่างหนึ่งปรากฏขึ้นในเงามืดนอกศาลา พระชรายกมือไหวย่นโบกเรียกเพนเดอร์แกสต์

เขาเดินไปหาพระรูปนั้นช้า ๆ ขณะที่อีกฝ่ายหมุนตัวเดินมุ่งงามเข้าสู่ความมืด

เพนเดอร์แกสต์นึกแปลกใจ พระรูปนั้นพาเขาไปตามทางเดินมืดสลัว มุ่งสู่ห้องเล็ก ๆ ห้องหนึ่ง มันเป็นห้องของพระผู้ถือสันโดษเพื่อรักษาศีล โดยซึ่งตัวเองไว้ในห้องก่อด้วยก้อนหินปิดทึบ ความกว้างแคพอให้พระเพียงรูปเดียวนั่งสมาธิไปตลอดชีวิตที่เหลืออยู่ และประทั่งชีวิตด้วยขนมปังกับน้ำดื่มวันละหนึ่งมือซึ่งจะส่งผ่านช่องหินที่ยกออกได้

พระชราหยุดตรงหน้าห้องนั้น ผนังสีเข้มไร้ลวดลาย ก้อนหินเก่าแก่บางจุดลื่นเป็นมันเพราะถูกมือจับพันของผู้มาเยือนนวลได้ ว่ากันว่าพระผู้ถือสันโดษรูปนี้ซึ่งตัวเองอยู่ในห้องนี้ตั้งแต่อายุสิบสอง ปัจจุบันเขาอายุเกือบหนึ่งร้อยปีแล้ว และขึ้นชื่อว่ามีความสามารถด้านการทำนายที่แม่นยำ

พระผู้นำทางเคาะก้อนหินสองครั้งด้วยปลายเล็บแล้วยืนรอ ผ่านไปครู่ใหญ่ ก้อนหินบนผนังตรงหน้าก็ขยับเล็กน้อย เผยให้เห็นมือที่ยาวนชืดขาวด้านใน มือนั้นยกก้อนหินไปไว้ฝั่งหนึ่งเพื่อเปิดช่องเล็ก ๆ

พระผู้นำทางค่อมตัวลงตรงช่องพลางพึมพำบางอย่างก่อนเอียงหูฟังอีกฝ่าย ผ่านไปหลายนาทีเพนเดอร์แกสต์ก็ได้ยินเสียงกระซิบดังมาจากข้างใน พระชรา ยึดตัวตรง ดูท่าทางแล้วเขาฟังพอใจอย่างมาก จากนั้นโบกมือให้เพนเดอร์แกสต์ก้าวเข้าไปใกล้กว่าเดิม เพนเดอร์แกสต์ทำตาม พลันหินก้อนนั้นก็เลื่อนกลับเข้าที่ด้วยมือที่มองไม่เห็น

ทันใดนั้นเพนเดอร์แกสต์ก็ได้ยินเสียงครูดหนัก ๆ ดังมาจากด้านหลัง ผนังหินที่อยู่ถัดจากห้องเล็ก ๆ แห่งนี้ รอยต่อระหว่างห้องกับผนังค่อย ๆ ขยายกว้างขึ้นกลายเป็นช่องประตูพร้อมเสียงครีตคราดของกลไก กลิ่นกำยานประหลาดโชยออกมาจากข้างใน พระผู้นำทางทำท่าบอกให้เขาเข้าไป พอเขาก้าวเข้าไปแล้วประตูก็เลื่อนปิด แต่อีกฝ่ายไม่ได้ตามมาด้วย

พระอีกรูปเดินออกมาจากเงามืด เทียนไขที่เขาถือมีน้ำตาเทียนหยดรอบด้าน ตลอดเจ็ดลัปดาห์ที่อยู่ในซาโลริกของรวมถึงการมาเยือนก่อนหน้านี้ เพนเดอร์แกสต์มั่นใจว่ารู้จักพระทุกรูป แต่กลับไม่เคยเห็นพระรูปนี้มาก่อน

เพนเดอร์แกสต์รู้ว่าเขาเพิ่งเข้ามายังอารามชั้นใน สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งซ่อนตัวอยู่ลับ ๆ ผู้คนต่างเล่าลือถึงที่นี่แต่ไม่เคยมีใครยืนยันว่ามีอยู่จริง มันเป็นสถานที่ต้องห้าม และเห็นชัดว่าพระผู้ถือสันโดษรูปนี้คือผู้พิทักษ์ที่แห่งนี้นี้คืออารามที่ซ่อนอยู่ในอาราม ที่ที่พระผู้ถือสันโดษทุกรูปใช้เวลาฝึกสมาธิและเรียนรู้จิตอย่างลึกซึ้ง พวกเขาไม่เคยออกไปเห็นโลกภายนอกหรือแม้กระทั่งติดต่อกับพระรูปอื่นในอารามชั้นนอก พระเหล่านี้แยกตัวออกจากโลกภายนอกอย่างสิ้นเชิง ครั้งหนึ่งเพนเดอร์แกสต์เคยได้ยินว่าพวกเขาอาจมรณภาพได้เลยหากโดนแสงแดด

เขาตามพระรูปนั้นไปตามทางเดินแคบ ๆ มุ่งสู่ส่วนลึกที่สุดของอาราม ซับซ้อบน ทางเดินเริ่มขรุขระ ก่อนจะรับรู้ว่ามันคืออุโมงค์ที่เจาะเข้าไปในหินบนภูเขา ผนังอุโมงค์มีภาพเขียนสีบนปูนเปียกเมื่อหนึ่งพันปีก่อน แต่ถูกควั่นความชื้น และกาลเวลาทำลายเสียหายเกือบหมด

ทางเดินหักเลี้ยวครึ่งแล้วครึ่งเล่าผ่านช่องหินเล็ก ๆ ซึ่งบรรจुพระพุทธรูป
บางช่องแขวนภาพพระพุทธรเจ้าบนผืนผ้าหรือที่เรียกว่าภาพทังกา แสงเทียน
ช่วยส่องสว่างพร้อมด้วยควันกำยานลอยอวล ไม่มีใครเดินสวนมา และ
เพนเตอร์แกสต์ไม่เห็นคนอื่นเลย เห็นแต่โพรงมิดมิดไร้น้ำต่างกับอุโมงค์ลับชั้น
จากการเดินที่ดูเหมือนไม่มีวันจบสิ้น ในที่สุดพวกเขาถึงประตูอีกบาน
มันเป็นประตูติดแถบเหล็กตอกหมุดเคลือบน้ำมัน เสียงกุกกักดังกริ้งกริ้ง
ขณะไข เพียงชั่วอึดใจประตูก็เปิดออก

ภายในเป็นห้องเล็ก ๆ มืดสลัว มีเพียงตะเกียงน้ำมันเฝ้าให้ความสว่าง
กลิ่นควันแสบจุกลอยในอากาศ เพนเตอร์แกสต์ต้องใช้เวลาพักใหญ่กว่าจะปรับ
สายตารับภาพที่ปรากฏ และเห็นว่าในห้องอัดแน่นไปด้วยสมบัติล้ำค่า ตรงผนัง
ลึกเข้าไปมีหีบหีบทองวางอยู่หลายสิบใบ ผาหีบใส่กุกแจลล็อกแน่นหนา ถัดไปคือ
ถุงหนึ่งซ้อนกันเป็นตั้ง บางถุงเปื้อยขาดจนเหรียญทองข้างในไหลออกมา มีทั้ง
เหรียญเก่าแก่ของอังกฤษ เหรียญโบราณของกรีก และเหรียญสมัยจักรวรรดิ
โมกุล โดยมีถังไม้ใบเล็กเรียงซ้อนล้อมถุงเหล่านั้น ซึ่งไม่รอบถึงโคงงอ ผุพังเป็น
รูโหว่จนอัญมณีทั้งที่เจียรระไนแล้วและยังไม่เจียรระไนไหลทะลัก ไม่ว่าจะเป็
ทับทิม มรกต ไพลิน เพชร เทอร์ควอยส์ ทัวร์มาลีน หรือเพอริโด ส่วน
ถึงอื่น ๆ บรรจुทองแท่งและเหรียญทองคำโคะบังรูปวงรีของญี่ปุ่น

ตรงผนังฝั่งขวามีสมบัติชนิดอื่นอีก นั่นคือปีชอว์ม ชลัษรูปกระดุก
หน้าแข็งทำจากไม้มะเกลือ งาช้าง ทองคำที่ประดับเพชรพลอย กระดิงมือที่เบต
ทำจากเงินและทองสัมฤทธิ์ กะโหลกศิระษะมนุษย์บริเวณกระหม่อมชลิบโลหะ
ประดับด้วยเทอร์ควอยส์และหินปะการังแวววาว พื้นที่อีกด้านมีรูปปั้นสีทองกับ
สีเงินตั้งเรียงราย รูปปั้นชิ้นหนึ่งประดับด้วยพลอยสาแทรกหลายร้อยเม็ด
ใกล้กันมีขามแก้ว รูปปั้นอื่น ๆ และตราประทับทำจากหยกเนื้อดีวางอยู่บนฟาง
ในลังไม้

แต่สิ่งที่อยู่ถัดไปทางซ้ายถือว่าเป็นสมบัติล้ำค่าที่สุด บริเวณนั้นเต็มไปด้วย
ด้วยช่องเล็ก ๆ หลายร้อยช่อง ภายในช่องเสียบม้วนกระดาษ ม้วนภาพทังกา
ม้วนแผ่นหนังสัตว์สำหรับใช้เขียนหนังสือในสมัยก่อน

ช่างนำอัจฉรรยไฉยีนัก ผ่านไปครู่ใหญ่กว่าเพนเดอร์แกสต์จะรู้ว่ามีคนหนึ่งซัดสมาธิอยู่บนเบาะตรงมุมใกล้ ๆ กัน

ตอนนี้พระที่พาเขาเข้ามาทำท่าค้อมศีรษะ พนมมือ ก่อนก้าวออกไปเสียงประตูเหล็กปิดตามหลังพร้อมเสียงบิดกุญแจล็อก

พระที่นั่งซัดสมาธิพยักพยิตไปยังเบาะข้างตัว “นั่งก่อนสิ” เขาพูดเป็นภาษาอังกฤษ

เพนเดอร์แกสต์ค้อมศีรษะแล้วนั่งลง “ห้องนี้หน้าทึ่งมากครับ” เขาเงิบไปชั่ววู๊ดใจ “กลืนกำยานในนี้ก็แปลกมาก”

“เราคือผู้พิทักษ์สมบัติของอาราม ไม่ว่าจะเป็ทอง เงิน หรือทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่ยั่งยืนแต่คนทั้งโลกมองว่ามันคือความมั่งคั่ง” พระรูปนั้นพูดภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงแบบปัญญาชนจากออกซ์ฟอร์ดไม่กี่เคมบริดจ์ “นอกจากนี้เรายังดูแลห้องสมุดและภาพเขียนต่าง ๆ ทางศาสนาอีกด้วย กลืนกำยานที่คุณบอกว่าแปลกคือขงไม้จากต้นโน้ร์ซานซึ่ง มันลูกใหม่ตลอดเวลาเพื่อไล่พวกหนอนจอมตะกละที่ชอบกัดกินไม้และจ้องจะทำลายทุกสิ่งที่ทำจากไม้ กระดาษหรือไหม”

เพนเดอร์แกสต์พยักหน้าพลางพินิจพิจารณาอีกฝ่าย พระรูปนี้อยู่ในวัยชรา รูปร่างผอมบางแต่แข็งแกร่ง ห่มจีวรสีแดงกระซิบรอบตัว ศีรษะโล้นเกลี้ยง เท้าเปลือยเปล่าเป็นคราบสกปรกจนแทบจะเป็นสีดำ ดวงตาเปล่งประกาย ใบหน้าแสดงให้เห็นถึงความเป็นผู้มีปัญญา แต่ก็เห็นชัดเช่นกันว่าเขากำลังกังวล

“คุณคงอยากรู้ว่าอาตมาเป็นใคร และเพราะอะไรจึงเชิญคุณมาที่นี่อาตมาชื่อทูปเห็น ยินดีต้อนรับ คุณเพนเดอร์แกสต์”

“ครับ ท่านลามะทูปเห็น”

“ในอารามชั้นในแห่งนี้ไม่มีกรแบ่งแยกตำแหน่ง” พระชราโน้มตัวไปใกล้เพนเดอร์แกสต์ “อาตมารู้มาว่างานที่คุณทำคือการสืบหาความจริงและแก้ไขสิ่งผิดให้ถูกต้อง รวมถึงไขปริศนาที่มีแต่ความมืดมนให้สว่างกระจ่างแจ้งอาตมาพูดถูกหรือเปล่า”

“ผมไม่เคยได้ยินใครพูดแบบนี้ แต่ใช้ครับ ท่านพูดถูกแล้ว”

พบเห็นแอนตัวกลับมาด้วยสีหน้าโล่งอก “งั้นก็ดี อาตมานึกว่าตัวเองจะ
เข้าใจผิด” จากนั้นลดเสียงลง “ที่นี่มีปริศนาอยู่อย่างหนึ่ง”

เกิดความเงยบเนิ่นนานทีเดียว ก่อนเพนเดอร์แกสต์จะบอก “เชิญท่าน
พูดต่อเลยครับ”

“เจ้าอาวาสพูดเรื่องนี้โดยตรงไม่ได้จึงขอให้อาตมาเป็นคนพูด แต่ถึง
สถานการณ์จะเลวร้ายแค่ไหนอาตมาก็ยังรู้สึกว่ามัน...ยากที่จะพูดอยู่ดี”

“ทุกท่านเมตตาพบกับคอนสแตนซ์มาก” เพนเดอร์แกสต์เอ่ย “ดังนั้น
ผมยินดีทำทุกอย่างเพื่อเป็นการตอบแทนครับ”

“ขอบใจ เรื่องที่อาตมาจะเล่าให้ฟังเกี่ยวกับการเปิดเผยความลับอย่าง
หนึ่ง”

“ท่านไว้ใจผมได้ครับ”

“ก่อนอื่นอาตมาขอเล่าเรื่องของตัวเองให้ฟังเล็กน้อย อาตมาเกิดมาในแถบ
ชนบทแถวทะเลสาบมานาซาโรวาร์ที่อยู่ทางฝั่งตะวันตกของทิเบต พ่อแม่เสียชีวิต
ในเหตุการณ์หิมะถล่มตอนที่อาตมายังอายุไม่ถึงหนึ่งขวบด้วยซ้ำ หลังจากนั้น
สามภรรยาชาวอังกฤษที่เป็นนักธรรมชาติวิทยาก็รับอาตมาไปเลี้ยงดูด้วยความ
สงสาร ทั้งคู่ออกสำรวจทั่วแมนจูเรีย เนปาล และทิเบต อาตมาใช้ชีวิตอยู่กับ
พวกเขาสิบปี ตลอดระยะเวลาอันครอครวเราเดินทางท่องเที่ยวไปตามป่าเขา
พร้อมฝ่าสังเกต สก๊อตซ์ภาพ และจุดบันทึกข้อมูลต่าง ๆ แล้วคืนหนึ่งทหาร
ลาดตระเวนก็มาเจอเต็นท์ของเราโดยบังเอิญ พวกนั้นยิงพ่อแม่บุญธรรมของ
อาตมา แถมยิงเผาข้าวของเครื่องใช้ทุกชิ้น แต่อาตมาหนีรอดมาได้”

พระชราเล่าต่อ “คุณคงเข้าใจว่าอาตมาจะรู้สึกยังไงเมื่อต้องสูญเสียพ่อแม่
ถึงสองครั้ง หลังจากนั้นอาตมาก็เดินทางร่อนเร่ไปเรื่อย ๆ จนมาถึงที่นี่ วันเวลา
ผ่านไปพร้อมกับที่อาตมาปฏิบัติตนและเข้ามาอยู่ในอารามชั้นใน อุทิศชีวิตให้
กับการฝึกร่างกายและฝึกจิตขั้นสูงสุด อาตมาตั้งใจศึกษาแง่มุมที่ลึกล้ำของการ
ดำรงอยู่ การฝึกสมาธิแบบของรันทำให้อาตมาเข้าใจความจริงอย่างลึกซึ้งและ
ไร้ขอบเขต”

เพนเดอร์แกสต์เอียงศีรษะ

“ที่อารามชั้นในแห่งนี้เราตัดขาดจากการดำรงอยู่ของสรรพสิ่ง เราไม่ได้รับอนุญาตให้คิดถึงเรื่องโลกภายนอก มองท้องฟ้า หรือสูดอากาศบริสุทธิ์ ทำได้เพียงฝึกจิตอย่างเดียว นี่คือการอุทิศตัวที่ยิ่งใหญ่ ด้วยเหตุนี้จึงมีพระแต่ทรงรูปเท่านั้น และแม้พระผู้ถือสันโดษคอยควบคุมดูแลเราอีกที่ เราถูกสั่งไม่ให้พูดคุยกับคนอื่น ๆ ในโลกภายนอก แต่อาตมายอมฝ่าฝืนคำปฏิญาณศักดิ์สิทธิ์มาพูดคุยกับคุณ แค่นี้คุณก็น่าจะรู้แล้วว่าสถานการณ์ที่เรากำลังเผชิญมันเลวร้ายขนาดไหน”

“ผมเข้าใจครับ” เพนเดอร์แกสต์ตอบ

“เนื่องจากเป็นพระของอารามชั้นในเราจึงมีหน้าที่บางอย่างต้องทำ นอกจากนี้เป็นผู้พิทักษ์ห้องสมุดและสมบัติของอารามแล้ว เรายังเป็นผู้พิทักษ์...อาโกเซนด้วย”

“อาโกเซนคืออะไรครับ”

“วัตถุชิ้นสำคัญที่สุดในอารามแห่งนี้ หรืออาจจะสำคัญที่สุดในทิเบตเลยก็ได้ เราเก็บมันไว้ในห้องนิรภัยที่ล็อกแน่นหนาตรงมุมโน้น” พูบเท็นชี้โพรงซึ่งเจาะเข้าไปในหิน โดยประตูเหล็กบานหนาหนักเปิดแง้มอยู่ “พระทั้งหมดจะมารวมตัวกันที่นั่นปีละหนึ่งครั้งเพื่อประกอบพิธีคุ้มครองห้องนิรภัยที่เก็บอาโกเซนตอนทำพิธีเมื่อเดือนพฤษภาคม ก่อนที่คุณจะมาถึงไม่กี่วัน อาโกเซนก็หายไปแล้ว”

“โดนขโมยหรือครับ”

อีกฝ่ายพยักหน้า

“ใครเป็นคนถือกุญแจห้องนี้ครับ”

“มีอาตมาคนเดียว”

“ทั้งที่ประตูห้องนิรภัยก็ล็อกอยู่ด้วยอย่างนั้นหรือครับ”

“ใช่ แต่อาตมายืนยันได้ว่าไม่มีพระรูปไหนก่อเรื่องร้ายแรงแบบนี้ คุณเพนเดอร์แกสต์”

“ขออภัยครับที่ผมสงสัยในคำยืนยันของท่าน”